

Stjepan Čovo

MARIJINE SVETKOVINE (III)

BLAGDAN SVETE BOGORODICE MARIJE (1. siječnja)

Osmi dan poslije Božićne svetkovine Crkva nam stavlja pred oči Mariju »po kojoj smo zavrijedili primiti... začetnika života«. ¹ Dok promatramo Kristovo rođenje, ne možemo a da ne svrnemo svoj pogled i na onu koja je Krista rodila. Istina, u centru našeg promatranja je ovih dana Krist, Bog-Čovjek, a uz Krista promatramo Mariju, njegovu Majku, kao Bogorodicu. Sam naziv »Bogorodica« izražava Marijinu misiju u povijesti spasenja, temelj njezina štovanja i kršćanske pobožnosti čime častimo onu koja nam je donijela Spasitelja, Krista Gospodina.

Crkva časti Majku našega Gospodina od davnina. Ovo je jedna od najstarijih Marijinih svetkovina, a opet je i jedna od najmlađih. Jedna je od najstarijih jer je kršćanski puk slavi kao Bogorodicu od davnih vremena, a jedna je od najmlađih jer je Crkva nedavno ustanovila ovu svetkovinu.

U 5. stoljeću je pitanje Marijina bogomajčinstva triumfalno pobijedilo. Kršćanski su pisci Mariju nazivali Theotokos - Bogorodica. ² Taj će naziv za sobom povući živu diskusiju u kristološkim borbama koje su nastale u IV. i V. stoljeću. Protiv ovog naziva ustaje Teodor Mopsuestijski i Nestorije. Marijino bogomajčinstvo branio je sv. Ćiril Aleksandrijski. U ime i autoritetom pape Celestina I, Efeški koncil je 431. god. (III. ekumenski) službeno osudio Nestorija i proglasio vjerskom dogmom Marijino božansko materinstvo. ³

Iako je u Crkvi uvijek bila živa svijest da bi se Marijino bogomajčinstvo trebalo slaviti posebnom svetkovinom, tek za vrijeme Benedikta XIV. Kongregacija obreda dekretom od 22. siječnja 1751. dozvoljava da se u Portugalu slavi blagdan Svete Bogorodice Marije na prvu nedjelju

¹ RIMSKI MISAL, **Zborna** 1. siječnja.

² Usp. ČOVO S., **Marijine svetkovine**, SB, XVI (1976), br. 2, str. 142, bilj. 6. Tu se naglašava da postoje mnoga svjedočanstva o nazivu Theotokos poslije Niceje (325). Na Zapadu taj termin ulazi u upotrebu sa sv. Ambrozijem (**De Virginibus II**, 165, u PL 16 222).

³ »Si quis confitetur, Deum esse secundum veritatem Emmanuel, et propter hoc Dei genitricem sanctam Virginem (genuit enim carnaliter carnem qui est ex Deo Verbum), anathema sit« (DS 252).

svibnja. Sam je papa za tu svetkovinu priredio misu i oficij. Svetkovina se kasnije slavi i u drugim zemljama, posebno u Italiji.

Prigodom 1500. obljetnice Efeškog sabora, Pio XI. je ovu svetkovinu proširio na cijelu Crkvu enciklikom *Lux veritatis*, od 25. XII. 1931.⁴

Svetkovina je imala vlastitu misu i oficij, a slavila se 11. listopada. Tog je datuma Ivan XXIII. otvorio Drugi vatikanski sabor 1962. godine.

II. vat. sabor na više mjesta govori o Marijinu bogomajčinstvu,⁵ posebno u VIII. poglavlju dogmatske konstitucije o Crkvi »*Lumen Gentium*«. Centralna ideja cijelog toga poglavlja jest Marijino bogomajčinstvo.⁶

Kad je Bog odredio otkupiti svijet utjelovljenjem svoga Sina, Marija ulazi u Božji otkupiteljski plan nerazdruživo sjedinjenja s osobom i djelom Isusa Krista. Njezino bogomajčinstvo temeljna je istina marijanske teologije. Iz te dogme »kao iz tajnog izvora dolazi Mariji posebna milost i takvo dostojanstvo koje je poslije Boga najveće što se može zamisliti.«⁷ Pristajući uz ovu istinu mi vjerujemo da je Marija »u isto vrijeme službenica i Majka Božja, Djevica i Majka«.⁸

Marijino bogomajčinstvo pretpostavlja vjeru i ispravno spoznanje misterija hipostatske unije. Riječ nije htjela doći na svijet u osobi odrasla čovjeka; Krist se htio roditi od žene (Gal 4, 4) da bude pravi potomak (usp. Izl 11, 1) roda kojeg će otkupiti. »I Riječ je tijelom postala« (Iv 1, 14), utjelovila se u krilu Marijinu. Dogma Marijina božanskog materinstva naglašava stvarnost Kristova čovještva. Nazivati Mariju »Bogorodica« znači priznavati da se Bog utjelovio, da je imao majku, da je bio ne samo Bog već i čovjek u pravoj ljudskoj obitelji.

II. vat. sabor nije se upuštao u nikakvu spekulaciju Marijina bogomajčinstva. On jednostavno izražava ovaj misterij riječima: »Blažena Djevica Marija je... vjerujući i slušajući rodila na zemlji samoga Sina Očeva«,⁹ donoseći nam riječi nicejsko-carigradskog vjerovanja: »koji je radi nas i radi našega spasenja... utjelovio se po Duhu Svetom od Marije Djevice«¹⁰ i riječi Rimskog misnog kanona: »spominjući se prije svega slavne vazda Djevice Marije, Majke Boga i Gospodina našega Isusa Krista«¹¹ kojima svećenik izražava vjeru u Marijino bogomajčinstvo.

⁴ PIO XI, **Enciklika Lux veritatis**, od 25. XII. 1931., u: AAS 23 (1931) 516—517; usp. ROSCHINI G., **Maternità divina di Maria S.ma**, u: **Enciclopedia cattolica**, vol. VIII, Città del Vaticano 1952, str. 391—392; ISTI, **Maria Santissima**, u: **Bibliotheca Sanctorum**, vol. VIII, str. 850—951; usp. BALIĆ K. **Marija i kršćansko osjećanje (Prigodom 1500 godišnjice jubileja otkad je proglašena dogma božanskog materinstva Marijina 431—1931)**, u: **Nova Revija** 10 (1931) 310—329. »Nova Revija« je posvetila br. 5—6/1931. toj značajnoj obljetnici.

⁵ SC 103; UR 13; 30; LG 52; 57; 63; 66...

⁶ **Lumen Gentium** naziva Mariju 3 puta »Genitrix Dei«, 4 puta »Mater Dei«, a 8 puta »Deipara«. Taj je naziv i u samom naslovu VIII. poglavlja.

⁷ PIO XI, **Enc. Lux veritatis**, **Ib.**, 513.

⁸ PIO XII, **II Radiomessaggi al Congresso Mariano Nazionale del Canada**, (19. lipnja 1947.).

⁹ LG 63.

¹⁰ DS 125; DS 150.

¹¹ **Prva euharistijska molitva** (Rimski kanon).

Marija je kao majka Sina Božjega u uskoj vezi s Presvetim Trojstvom. Zbog toga nadvisuje svako drugo stvorenje. Ona je »na sasvim osobit način sudjelovala u Spasiteljevu djelu, slobodnom poslušnošću, vjeron, ufanjem i žarkom ljubavlju, da obnovi vrhunaravni život duša«.¹² Papa Pavao VI. htio je posebno naglasiti trojstvenu i kristološku dimenziju pobožnosti prema Mariji riječima: »Pobožne vježbe u čast Djevice Marije jasno izražavaju trojstvenu i kristološku značajku, koja im po samoj naravi mora biti svojstvena«.¹³ Ujedinjujući u sebi fizički i duhovni aspekt materinstva, nalazimo u Mariji pravi pojam bogomajčinstva. Na tom počiva autentična kršćanska pobožnost »koja nije nikada popuštala naglašavati nerazdvojivu povezanost i nužnu odnošajnost Djevice prema Božanskom Spasitelju«.¹⁴

»Uostalom, povijest pobožnosti pokazuje kako se 'različiti oblici pobožnosti prema Majci Božjoj, što ih je Crkva odobrila, odražavajući ih u granicama zdrave pravovjerne nauke' (LG 66), razvijaju u skladnoj podloženosti štovanja Krista, te kako gravitiraju oko njega kao oko svoje naravne i neophodne odnošajne točke. Tako se događa i u naše vrijeme. Razmišljanje suvremene Crkve o otajstvu Krista, i o svojoj vlastitoj naravi, navela ju je da — na korijenu prvoga i kao krunu drugoga — nađe isti lik žene: Djevicu Mariju, Majku Krista i Majku Crkve.«¹⁵

Marijino božansko materinstvo i njezino djevičanstvo dvije su teme koje se stalno ponavljaju u liturgiji božićnog vremena.¹⁶ »Ne znam kojim da te hvalama uzveličam, o sveto i bezgrešno djevičanstvo. Kog nebesa nisu mogla obuhvatiti, u svome si krilu nosila. Blagoslovljena ti među ženama i blagoslovljen plod utrobe tvoje.«¹⁷ Budući da je Božić svetkovina Kristova rođenja i početak otkupljenja, sasvim je razložno da nam liturgija predstavi Djevicu — Mariju kao Bogorodicu: »Blažena si, Djevo Marijo, jer si nosila Gospodina Stvoritelja svijeta: Rodila si onog koji tebe sazda i dovijeka ostaješ djevicom«.¹⁸ »Prema drvenom običaju rimske liturgije«¹⁹ 1. siječnja se slavio blagdan Svete Bogorodice. Stoga vrlo rano u liturgiji tog dana nalazimo mnoge molitve, antifone i rezponzorije u kojima se slavi Materinstvo BD Marije. Kasnije se tog dana slavila Osmina Božića, a tek u XIV. stoljeću počelo se slaviti Obrezanje Gospodinovo.

Crkva je novom liturgijskom reformom opet uvela ono što je već od davnina činila: na Osminu Božića slavi blagdan Svete Bogorodice Marije.²⁰

¹² LG 61.

¹³ MC 25.

¹⁴ LG 66; MC 25.

¹⁵ MC, Uvod.

¹⁶ Usp. **Prva euharistijska molitva**, vlastiti »U zajedništvu« na Božić i kroz osminu.

¹⁷ ČASOSLOV: **Otpjev** iza drugog čitanja na Službi čitanja 1. siječnja.

¹⁸ Isto, **Otpjev** iza prvog čitanja na Službi čitanja 1. siječnja.

¹⁹ MC 5; usp. ŠAGI-BUNIĆ T., **Što hoće papa Pavao VI postići apostolskom pobudnicom o štovanju Marije**, u: **Marialis cultus**, KS, 1975, Dokumenti 44, str. 110—111; *Calendarium Romanum*, 40 i 84.

²⁰ U bizantskom i sirsom obredu ova se svetkovina slavi 26. prosinca, a u koptskom obredu 16. siječnja (usp. *Calendarium Romanum*, str. 84).

Uvođenjem ove svetkovine naglašene su one najglavnije Marijine osobine: njezino djevičanstvo, Božje majčinstvo i da je ona Majka Crkve. Osobito se to ističe u Popričesnoj molitvi ove svetkovine: »Neka nas (nebeska otajstva) privedu vječnome životu zajedno s Marijom vazda Djevicom koju priznajemo i slavimo kao Majku tvoga Sina i Majku Crkve.«²¹

Liturgija časova ove svetkovine prožeta je ljepotom antifona, osobito na Jutarnjoj i Večernjoj. Antifone su istočnog podrijetla. One odaju hvale onoj koja se svidjela Svevišnjemu zbog čega je narodi nazivaju blaženom. Njezino krilo postaje hramom Božjim u kojem Stvoritelj »bez sjemena posta čovjekom i obdari nas svojim božanstvom«.²² Neizgorjeli grm pretkazao je njezino djevičanstvo. Preko nje se zbilo spoj božanske i ljudske naravi Kristove: »Sve to nije se zbilo prividno, kako su neki mislili. Gospodinovo tijelo bijaše pravo tijelo. Pravo, velim, jer je postalo kao i ovo naše.«²³

Sin Marijin, Isus Krist jest dar spasenja i mira za sve ljude, jer smo svi spašeni u njegovu imenu (usp. Dj 2, 21; Rim 10, 13). Sada nam prinos spasenja dolazi od Marije jer ga ona ucjepljuje u narod Božji kao što ga je ucijepila u svoje vrijeme među pastire. Marija, koja je dala život Božjemu Sinu, nastavlja dijeliti ljudima Božanski život. Smatra se majkom svakog čovjeka koji se rađa na život Božji. Zajedno s Istočnom braćom i mi častimo »Mariju uvijek djevicu, koju je ekumenski sabor u Efezu svečano proglasio presvetom Bogorodicom, da bi se Krist prema Pismima, istinski i pravo priznavao Božjim i čovječjim Sinom«.²⁴

U naše vrijeme 1. siječnja cijeli svijet slavi »Dan mira«. Marija je taj mir našla u Kristu, a Krist je donio mir ljudima koji su povjerovali u Ljubav. Mir je *dar* u biblijskom i pravom smislu. To je u stvari spasenje koje je Krist donio. To je izmirenje ljudi među sobom i s Bogom. Mir je i ljudska vrednota koju treba ostvarivati i na socijalnom polju. To će se ostvariti samo onda kad se mir bude temeljio na Kristovu misteriju i na njegovoj poruci čovječanstvu.

Papa Pavao VI. je odredio da se ova Gospina svetkovina slavi 1. siječnja ne samo zbog teoloških razloga i drevnog običaja rimske liturgije već i zbog toga što »ona predstavlja izvrsnu priliku da obnovimo svoje poklonostvo novorođenom Knezu Mira, da ponovno saslušamo radosnu anđeosku poruku (usp. Lk 2, 14), da se žarko pomolimo Bogu, po molitvi Kraljice mira, za najviši dar mira. To je bio razlog da smo Mi, budući da Osmina Božića pada na dan želja i čestitanja, Novu godinu, ustanovili taj dan kao Svjetski dan mira, koji zadobiva sve veći prihvata, te u srcima mnogih već donosi i plodove mira«.²⁵

²¹ **Popričesna** 1. siječnja.

²² **I. Večernja** 1. siječnja, 1. antifona.

²³ **SV. ANASTAZIJE, Epist. ad Epitectum**, 5—9, u: PG 26, 1058, 1062—1066.
— Drugo čitanje na Službi čitanja.

²⁴ UR 15.

²⁵ MC 5.

Crkva želi da mir koji je Krist propovijedao na »krovovima«, a temelji se na istini, pravdi, ljubavi i slobodi, što predstavlja »četiri stupa kuće mira«,²⁶ zavlada ljudskim srcima. Papa Pavao VI. je to isto ponovio u Ujedinjenim narodima 4. listopada 1965. god.,²⁷ naglasivši da je Kristov navještaj mira i zemaljski i nebeski. Mir koji nam svijet ne može dati dat će nam Krist, kojeg je rodila Bogorodica Marija. Papa je htio »da se na taj dan nekako nađu zajedno svi ljudi dobre volje, ujedinjeni oko borbe za mir, kao oko hitne potrebe suvremenog svijeta«.²⁸

PRIKAZANJE GOSPODINOVO ili SVIJEČNICA (2. veljače)

Kao i mnoge druge Gospodnje i Marijine svetkovine tako i blagdan Prikazanja Gospodinova potječe s Istoka. Pobožna hodočasnica Egerija svjedoči da se već u IV. stoljeću u Jeruzalemu slavila svetkovina Prikazanja Gospodinova pod nazivom »Quadragesima de Epiphania«.²⁹ U to se vrijeme svetkovina slavila 14. veljače. Temelji se pak na evanđeoskom izvještaju (usp. Lk 2, 22 sl.) koji govori kako je Marija donijela Isusa u hram 40 dana poslije porođenja prema propisima Mojsijeva zakona (Lev 12, 2 sl.; Br 18, 15) i susrela starca Šimuna koji je prerekao slavu Sina i žalost Majke.

Grgur Niški svjedoči da se svetkovina slavila i izvan Palestine.³⁰ Poznat je govor sv. Ćirila Aleksandrijskog na Očišćenje.³¹ Njega su kasnije slijedili i drugi istočni govornici.

Svetkovina je postala službenom i obvezatnom u Carigradu 534. god., za vladanje cara Justinijana I., godinu dana nakon epidemije. Tim je svetkovina postala općom na Istoku. Njom se slavi susret (hipapánte) Spasitelja sa starcem Šimunom, prema svetopisamskom izvještaju. Taj susret starca Šimuna sa Spasiteljem nije odvojen od njegove Majke koja ga je donijela u hram. Dolaskom istočnih monaha u Rim, mnoge su se Marijine svetkovine počele slaviti i na Zapadu, posebno kad je papa Sergije I. (681—701) odredio da se svečano slavi Marijino Očišćenje, Navještenje, Uznesenje i Rođenje. Tako se i ova Gospina svetkovina slavi u Rimu 40 dana poslije Kristova rođenja pod nazivom »Hipapánte«, »S. Symeonis« ili »Purificatio S. Mariae«.³²

²⁶ IVAN XXIII, u govoru upućenu diplomatskom zboru, 11. 4. 1963. u: **Discorsi, messaggi, colloqui del Santo Padre Giovanni XXIII**, vol. V, str. 194—198.

²⁷ Usp. u: **Documenti II Concilio Vaticano II**, Edizione Dehomiane 1967, br. 365—397.

²⁸ ŠAGI-BUNIĆ T., *Nav. dj.*, str. 111.

²⁹ Usp. CAPELLE B., *Le feste Mariane*, u: **La Chiesa in preghiera. Introduzione alla liturgia**, Desclée 1963, 808.

³⁰ GRGUR NIŠKI, *De occurso Domini*, u: PG 46, 1151—82.

³¹ SV. ĆIRIL, *Hom. 12*, u PG 77, 1039—50.

³² **Martyrologium Romano-Seraphicum**, Romae 1953, za dan 2. veljače piše: »Purificatio beatae Mariae Virginis, quae a Graecis Hypapante Domini appellatur«, str. 33.

Od X. stoljeća svetkovina poprima karakter Marijina očišćenja, a ophod sa svijećama koji se vrši u ovoj prigodi, stariji je nego što je svetkovina u Rimu poprimila marijansko obilježje. Liturgija veliča Mariju koja pruža Spasitelja u naručje starca Šimuna. Pojedini zazivi što se mole u procesiji sa svijećama žele spremiti ljude da prigrle Spasitelja i njegovu Majku. Užežene svijeće, koje se nose u procesiji, slike su Krista koji je »svjetlost na prosvjetljenje naroda«. Ljubičasta boja, koja se upotrebljava u procesiji do 1960. god., odavala je pokornički karakter kao nadoknadu za bučne povorke koje su se početkom veljače održavale u Rimu a imale su poganski karakter.³³

Kad je 1960. god. provedena reforma liturgijskih rubrika, ponovno se svetkovina počela nazivati Gospodnjom, s kojom je usko povezana Kristova Majka.³⁴ Ovo je Isusov i Marijin blagdan. U njemu je Isus u prvom planu, a Marija je »službenica Gospodnja« — kao ona koja služi Gospodinu. Centar misterija nije Marijino očišćenje već Prikazanje nebeskom Ocu Djevičina Sina koji je došao »pohoditi i otkupiti narod svoj« (Lk 1, 68).

Crkva želi da kršćanski puk više štuje i časti Gospodnje svetkovine u kojima je Krist usko povezan sa svojom Majkom.³⁵ To je ostvareno u obnovljenoj liturgiji ovoga blagdana. Krist je centar ove svetkovine, a Marija je s njime usko povezana. Budući da je Marija usko i nerazdruživo povezana s Kristom, ona zajedno s njim prikazuje i samu sebe nebeskom Ocu jer je »službenica Gospodnja« (Lk 1, 38). Zato joj se u tom času i naviješta bol s kojom će se suočiti, žalost koja će joj poput oštrice mača probiti srce. Već tada počinje misterij njezine patnje koji će doseći vrhunac podno Križa. Križ je mač koji će probosti njezinu dušu.

Pavao VI. ističe važnost ovog blagdana riječima: »Blagdan 2. veljače, kojemu je vraćeno ime 'Prikazanje Gospodinovo', mora nam isto tako biti prisutan u duhu, kako bismo mogli dohvatiti i njegovo veliko bogatstvo. To je skupno spominjenje Sina i Majke, proslavljanje spasenjskog otajstva koje je izveo Krist, a u kojem je Djeвица bila tijesno ujedinjena kao Majka trpećeg Sluge Jahvina, kao izvršiteljica poslanja koje je pripadalo starom Izraelu, a ujedno i kao pralik novoga Božjeg naroda, koji je u svojoj vjeri i u svojoj nadi neprekidno iskušavan trpljenjem i progonom (usp. Lk 2, 21—35).«³⁶

Ako dovoljno shvatimo stvarnost mističnoga Tijela Kristova, uvidjet ćemo da Marija i nas — svoju duhovnu djecu — prikazuje nebeskom Ocu. Ako iščekujemo »utjehu Izraelovu« poput starca Šimuna i proročice Ane, Krista ćemo u današnjem bogoslužju doživjeti kao »Svjetlo svijeta« koje obasjava naš životni put. Tada će i upaljene svijeće u našim rukama zaista

³³ Usp. CAPELLE B., *Nav. dj.*, str. 809.

³⁴ Usp. *Rubricae Breviarii et Missalis Romani*, u: AAS 52 (1960) 563—765.

³⁵ To se posebno naglašava u *Marialis cultus*: »Treba, prije svega, promotriti nekoliko blagdana koji komemoriraju spasenjske događaje u kojima je Djeвица bila usko povezana sa svojim Sinom« (MC 7). Među ove spada Prikazanje Gospodinovo (*Ib.*).

³⁶ MC 7.

značiti da smo to Svjetlo prihvatili i da idemo u susret konačnom svjetlu koje će nam se očitovati u nebeskoj slavi.

Himni i psalmodija oficija na blagdan Prikazanja Gospodinova bili su izrazito marijanskog karaktera sve do 1960. god. Antifone I. večernje bile su od Obrezanja Gospodinova (1. siječnja). Ostali dijelovi oficija i cijela misa jasno su govorili o kristovskom karakteru i podrijetlu svetkovine.

U obnovljenoj liturgiji prvo misno čitanje (Mal 3, 1—4) i Evandjelje (Lk 2, 22—40 ili 2, 22—32) ostali su kao i prije. Pridodano je drugo čitanje (Hebr 2, 14—18) koje osvjetljava Kristovo upriličenje ljudima: »Ta ne zauzima se, dašto, za anđele, nego se zauzima za potomstvo Abrahamovo. Stoga je trebalo da u svemu postane braći sličan, da milosrdan bude i ovjerovljen Veliki svećenik u odnosu prema Bogu kako bi okajavao grijehe naroda« (Hebr 2, 16—17).

U molitvi za blagoslov svijeća više nema spomena na Marijinu svetkovinu već se naglašava da narod, koji je došao ponijeti svijeće, »hodeći putem kreposti prispije k tebi (Bogu), svjetlu neugasivu«. ³⁷ U obnovljenoj liturgiji časova himni su novi, a usredotočeni su na misterij Krista i Marije: »Pristupi, Djevo, Kraljice, prikaži Sina za žrtvu, nek cijeli svijet se raduje spasenja danu velikomu.« ³⁸ Drugo je čitanje također novo. Uzeto je iz govora sv. Sofronija, biskupa, ³⁹ koji nam divno osvjetljava smisao današnje svetkovine i Krista, svjetlo koje »sve osvjetljuje i obasjava obiljem svjetlosti vječne«. Novi tekstovi mnogo su obogatili ovu svetkovinu, rasvijetlili njezin smisao i tajnu koju slavimo.

BLAŽENA DJEVICA MARIJA LURDSKA (11. veljače)

Četiri godine nakon što je Pio IX. proglasio dogmom Bezgrešno Začeće, ⁴⁰ Bl. Djevica se ukazuje maloj Bernardici Soubirous u špilji Masabielle kraj Lurda rekavši joj: »Je suis l'Immaculée Conception — Ja sam Bezgrešno Začeće«. Ukazanja su se redala jedan za drugim od 1. veljače do 16. srpnja 1858. god. Ukupno ih je bilo 18.

Lurd, dotada nepoznato mjesto u Pirinejima, postaje stjecište mnogih hodočasnika, mjesto u koje su uprte oči ne samo onih koji vjeruju već i onih koji ne vjeruju.

Crkva je u početku s rezervom primila vijest o Marijinim ukazanjima u Lurdu i trebalo je čekati mnogo godina da ih potvrdi. Tek je Leon XIII. god. 1891. odobrio liturgijsko slavlje lurdskih ukazanja za crkvenu pokrajinu Auch, a Pio X. je to slavlje protegnuo na cijelu Crkvu 1907. god. Slavi se 11. veljače kao neobavezan spomendan.

³⁷ Molitva za blagoslov svijeća 2. veljače.

³⁸ Himan na Jutarnjoj 2. veljače.

³⁹ SVETI SOFRONIJE, Govor 3 za Sretenije, 6. 7, u PG 87, 3. 3291—3293.

⁴⁰ Usp. PIO IX, Bula *Ineffabilis Deus*, od 8. XII. 1854, u DS 2800—2804.

Ovom se svetkovinom u stvari slavi Bezgrešno Marijino Začeće. Dok svi mi Adamovi potomci dolazimo na svijet opterećeni istočnim grijehom, jedino je Marija od tog izuzeta, jer je začeta i rođena bez ljage istočnoga grijeha. Ona nije bila pod vlašću grijeha ni jednog časa. To znači Bezgrešno Začeće. To je tražila Marijina čast i dostojanstvo za koje je bila određena kao Majka Božja. Zbog toga je bila sačuvana ne samo od istočnoga već i od svakoga osobnog grijeha kroz cijeli život. Ona je jedino stvoreno biće koje u sebi krije pojam bezgrešnosti u najvećoj savršenosti i čistoći.

Prije obnovljene liturgije molitva je bila za ovu svetkovinu ona ista koja se molila na svetkovinu Bezgrešnog Začeca. Obnovom liturgije uvedena je nova molitva. Ona glasi: »Budi, milosrdni Bože, našoj nemoći zaštita! Obnavljamo, evo, spomen bezgrešne Bogorodice: daj da se njezinim zagovorom i pomoću vinemo iz svojih poroka.«⁴¹ Prvo misno čitanje iz proroka Izaije (Iz 66, 10—14c), koje lijepo odgovara smislu Lurdskog svetišta kao mjestu mira i susreta u vjeri, dano je na volju. Sve ostalo na misi iz zajedničkog je slavlja B. D. Marije.

Liturgija časova je također iz zajedničkog slavlja B. D. Marije, osim molitve koja je vlastita kao i na misi te antifonâ za Blagoslovljen i Veliča, u kojima se ističe Marijino veličanstvo zbog bezgrešnosti i Božanskog materinstva. Drugo čitanje na Službi čitanja uzeto je iz Pisma sv. Bernardice u kojem svjedoči da joj se Marija ukazala i govorila.

Papa Pavao VI., nabrajajući velike Marijine svetkovine, spominje da Rimski kalendar »sadrži i druge oblike spomena i blagdana, vezane uz neki motiv mjesnog štovanja, ali koji su postigli širi odjek (11. veljače: Naša Gospa Lurdska)«.⁴²

Lurd iz sebe žari Marijinu prisutnost preko Euharistije. Radosno prihvaćanje patnje u zajedništvu s Kristom i Marijom sa strane bolesnih, velikodušno služenje mladih siromasima i patnicima, žarke molitve koje se obavljaju u Lurdu, ne može se shvatiti osim prihvaćanjem Kristove i Marijine poruke da se po euharistijskoj žrtvi, koja je u Lurdu na prvom mjestu, znamo žrtvovati i ljubiti druge poput Krista koji daje vlastito tijelo i krv za spas ljudi.

⁴¹ Zborna, 11. veljače.

⁴² MC 8.